

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. července 2016 v Praze, v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Kareše a soudců JUDr. Jaroslava Cihláře a JUDr. Miroslavy Strakové, **odvolání státní zástupkyně a obžalovaného M. N.** nar. proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5.4.2016, sp.zn. 9T 302/2015, a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se **napadený rozsudek zrušuje toliko do výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se – při nezměněném výroku o vině v napadeném rozsudku – **znovu rozhoduje tak, že obžalovaný M. N. se odsuzuje podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá **na zkušební dobu v trvání dvou let.**

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v **zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání dvou let.**

Podle § 256 trestního řádu se **odvolání obžalovaného zamítá.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Dne 5.4.2016 rozhodl Obvodní soud pro Prahu 2, na podkladě návrhu na potrestání Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 4.12.2015, v hlavním líčení napadeným **rozsudkem** tak, že obžalovaný M. N. spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (TrZ), a to tím, že dne 22.11.2015 kolem 07:50 hod. v [redacted] ve směru na [redacted] jako řidič automobilu tov. zn. [redacted] r.z. [redacted] byl kontrolován hlídkou policie ČR, při dechové zkoušce bylo zjištěno, že má v dechu pozitivní nález na přítomnost alkoholu v těle a následným lékařským vyšetřením bylo stanoveno, že v době činu měl v krvi nejméně 1,74 g/kg alkoholu, což je hladina, při které není žádný řidič schopen vozidlo bezpečně ovládat v silničním provozu.

Obžalovaný M. N. byl napadeným rozsudkem za výše uvedený přečin odsouzen podle § 274 odst. 1 TrZ k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Dále mu byl podle § 73 odst. 1 TrZ uložen trest zákazu činnosti – zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu osmnácti měsíců.

II.

Dne 5.4.2016 podala do protokolu o hlavním líčení bezprostředně po vyhlášení rozsudku **státní zástupkyně odvolání** v neprospěch obžalovaného proti výroku o trestu. V jeho odůvodnění zejména uvedla, že trest je nepřiměřeně mírný, naprosto neodpovídá okolnostem daného případu a obvyklému standardu trestního postihování případů daného typu. Svou mírností by trest odpovídal případu zcela bezúhonného řidiče s jen mírně nadhraničním ovlivněním alkoholem s převahou polehčujících okolností včetně doznání s upřímnou lítostí. V daném případě pachatel čin spáchal ve zkušební době podmíněného odsouzení za předchozí trestnou činnost, spáchanou také pod vlivem alkoholu, hladina alkoholu v jeho krvi značně převýšila hraniční hodnotu jedné promile, přitom ani nebyl staven policií v rámci běžné namátkové kontroly, ale pro přestupek značného překročení povolené rychlosti, navíc přes tak značné ovlivnění alkoholem se obhajoval tím, že se cítil být zcela střízlivým a vinu popíral. Je na místě, aby odvolací soud napadený rozsudek v nepřiměřeně mírném výroku o trestu zrušil a pachateli uložil podmíněný trest odnětí svobody při středu trestní sazby, s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu minimálně dvou let za současného uložení trestu zákazu činnosti rovněž na dobu minimálně dvou let.

Dne 28.4.2016 podal v zákonné lhůtě proti rozsudku prostřednictvím obhájce **obžalovaný odvolání** do výroku o vině i trestu. V odůvodnění odvolání v polemice s odůvodněním rozsudku zejména uvedl, že hladiny alkoholu v krvi si skutečně nebyl vědom, nepozoroval na sobě jakékoli známky opilosti, což ostatně i koresponduje s lékařskou zprávou o jeho vyšetření, podle které ve všech parametrech působil jako zcela střízlivá osoba, nejevil známek požití alkoholu. Mohl tedy důvodně předpokládat, že pod vlivem alkoholu není, ostatně aby řídil střízlivý, skončil s konzumací alkoholu ještě před půlnocí, když v obdobných případech v minulosti při obdobném jednání žádné problémy s alkoholem za volantem neměl. Nikdy neřídil pod vlivem alkoholu, proto mohl důvodně věřit, že tomu tak bude i tentokrát.

Byť si svého ovlivnění alkoholem nebyl vědom, vyjádřil nad objektivním faktem svého ovlivnění upřímnou lítost, s tím, že si věc bere k srdci a je pro něj do budoucna varováním.

I kdyby však bylo lze hypoteticky připustit, že vina byla prokázána, obžalovaný je přesvědčen, že by bylo na místě postupovat podle § 307 odst. 1 tr.řádu a jeho trestní stíhání podmíněně zastavit, neboť jeho jednáním žádná škoda nevznikla a již jen projednání věci před soudem pro něj bylo dostatečným ponaučením a trestem. Třeba také přihlídnout k tomu, že obžalovaný je držitelem řidičského oprávnění od roku 2005 a v evidenční kartě řidiče má 0 bodů. Je tedy na místě, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného z důvodů uvedených v odvolání zprostil obžaloby. Pokud by se s tímto návrhem odvolací soud neztotožnil, pak obžalovaný navrhuje, aby po zrušení rozsudku rozhodl tak, že trestní stíhání obžalovaného se podmíněně zastavuje.

Dále se obžalovaný prostřednictvím obhájce písemně vyjádřil k argumentaci odvolání státní zástupkyně, a v polemice s ní sdělil vlastní argumenty, obdobné výše uvedeným, ze kterých by měl odvolací soud odvolání státní zástupkyně jako nedůvodné zamítnout a rozhodnout ve prospěch obžalovaného.

III.

Dne 16.6.2016 byla věc s včas podaným odvoláním obžalovaného a státní zástupkyně předložena městskému soudu. **Městský soud v Praze** jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání ve smyslu § 254 tr.řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které předcházelo, načež **dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.**

Pokud jde o **procesní stránku** věci, odvolací soud nezjistil žádné podstatné vady řízení, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku a opodstatnily tak jeho zrušení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr.řádu. Ustanovení zákona, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby nebyla v řízení porušena, dokazování bylo provedeno v úplnosti ve smyslu § 2 odst. 5 tr.řádu a ukončeno za situace, kdy již žádná ze stran doplnění dokazování nenavrhovala.

Pokud jde o rozsudek samotný, zejména o jeho **skutková zjištění**, pak odvolací soud neshledal žádné důvody k pochybnostem o jejich správnosti. Skutkové závěry o pachatelství obžalovaného jsou jasné a úplné, jsou založeny na v hlavním líčení provedených důkazech a na jejich logickém, korektním hodnocení tzv. volnou soudcovskou úvahou ve smyslu § 2 odst. 6 tr.řádu, takže odvolací soud nemá žádný důvod ke zrušení rozsudku ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), či c) tr.řádu Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, které odpovídá zákonnému vodítku § 125 odst. 1 tr.řádu, vyložil, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, vypořádal se též s argumenty obhajoby, takže odvolací soud pro stručnost především odkazuje na toto odůvodnění napadeného rozsudku, k odvolacím námitkám pouze dodává.

Především odvolací soud v obecné rovině konstatuje, že plně respektuje zásadu, podle které je hodnocení důkazů věcí tzv. volné úvahy soudu prvního stupně, vedené podle zásad ustanovení § 2 odst. 2, 5, 6 tr.řádu, nikoli věcí vlastní „přehodnocující“ úvahy soudu odvolacího. Těžiště přezkumu věci odvolacím soudem je ve formální či právní oblasti. Odvolací soud takto přezkoumává proces vedený před nalézacím soudem a jeho výstupy z hledisek platného procesního a hmotného práva. Pokud jde o oblast skutkových zjištění a s

nimi souvisících závěrů o vině, odvolací soud v rámci přezkumu posuzuje *postupy*, jimiž nalézací soud ke svým závěrům dospěl, tedy ve světle obsahu důkazů (jež jsou fixovány ve spise) a odůvodňující argumentace rozsudku odvolací soud kontroluje, zda logika závěrů není s ohledem na obsah provedených důkazů hrubě pochybná či nepřijatelná, zda soud při hodnocení důkazní situace nepostupoval jednostranně a/nebo selektivně, zda nepominul některé důkazy, okolnosti či zřejmé souvislosti rovněž podstatné pro rozhodnutí, zda důkazy hodnotil v respektu k zásadě presumpce nevinny apod.

Obhajobu obžalovaného o tom, že byl přesvědčen o své střízlivosti, když přestal pít alkohol již před půlnocí, obvodní soud důvodně nepřijal, kromě jiného i s ohledem na to, že nešlo ani zdaleka o hodnotu hraniční, ale dosti značně, takřka dvojnásobně překračující hranici jedné promile, jež u každého z fyziologických důvodů naprosto vylučuje bezpečné řízení. Odvolací soud však navíc poukazuje na skutečnost, která zůstala poněkud stranou hodnotících úvah nalézacího soudu, totiž že po zadržení obžalovaného pro překročení povolené rychlosti naměřené hladiny alkoholu poměrně rapidně nastupovaly, jak konkrétně popsáno v prvním odstavci odůvodnění napadeného rozsudku, tedy se při každém ze tří měření postupně navyšovaly od 1,34 až k 1,74, což naprosto neodpovídá tvrzení obžalovaného, že šlo o tzv. zbytkový alkohol, o odbourávání alkoholu po mnohahodinovém časovém odstupu od jeho konzumace. Odvolání brojící proti výroku o vině je tedy tím spíše nedůvodné, na tom nemůže nic změnit ani fakt, že při vyšetření „nejevil“ nápadné vnější znaky opilosti. Jak známo, zejména u pravidelnějších zkušenějších pijáků, pokud ještě nedošlo k posunu do stádia těžkého alkoholismu a degradace osobnosti, je schopnost ovládat své chování navenek, resp. disimulovat vliv alkoholu, často pozoruhodně dobrá; to však nemění nic na tom, že z fyziologických důvodů jsou za volantem objektivně nebezpeční, dokonce potenciálně ještě nebezpečnější o to, že svou opilost bagatelizují či odmítají jako takovou vnímat. Nikdy však nelze vyloučit, že v dopravě dojde ke kritičtější situaci, která vyžaduje rychlou a pohotovou reakci ve zlomku vteřiny, které opilý řidič fyziologicky prostě není schopen, což velmi reálně může připravit jiného účastníka provozu či chodce o život, jak k tomu notoricky v důsledku řízení opilými řidiči dochází, zejména pokud navíc v typické bohorovnosti porušují dopravní předpisy, zejména překračují povolenou rychlost.

Pokud jde o **trestněprávní kvalifikaci** skutku jako přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 247 odst. 1 TrZ, lze odkázat na příslušnou pasáž napadeného rozsudku, tím spíše, že věc je z trestněprávních hledisek celkem jednoduchá a jasná a specificky hmotně-právní námitky proti objektivnímu podřazení nesporného faktu řízení řidičem pod vlivem alkoholu 1,74 promile v krvi podány nebyly. Obrana tvrzením nenaplnění tzv. subjektivní stránky, resp. tvrzením skutkového omylu ve smyslu § 18 TrZ za daných okolností nemohla být přijata a také nebyla.

Pokud jde o **výrok o trestu**, pak odvolací soud uznal odvolání státní zástupkyně naprosto opodstatněným a to právě z těch důvodů, které jsou v něm uvedeny a shrnuty výše. Při vyšším stupni opilosti, při přitěžující okolnosti řízení v opilosti v rychlosti výrazně překračující povolený limit, při přitěžující okolnosti spáchání přečinu v době podmíněného odsouzení za násilné jednání spáchané rovněž v opilosti, nelze mírné výměry trestů v rozsudku přijmout. Podmíněné zastavení trestního stíhání pak z obdobných důvodů naprosto nepřipadá v úvahu, bylo by projevem arbitrární benevolence.

Městský soud podmíněný trest, jeho zkušební dobu, jakož i trest zákazu činnosti navýšil do těch výměr, jak jako již nikoli nepřiměřeně mírné stanoveny v odvolání. Pouze v určitém respektu k intenci nalézacího soudu trestat pachatel spíše ještě mírněji než

s nesmlouvavou přísností odvolací soud ve všech výměrách nešel nad návrh státní zástupkyně, když konstatoval, že zpřísněný výrok o trestu se svými výměrami nachází na spodní hranici oblasti přiměřených sankcí.

Z výše uvedeného pak zároveň vyplývá, proč bylo odvolání obžalovaného proti rozsudku ve smyslu § 256 tr.řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení : Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 12. července 2016

Mgr. Jan K a r e š ,v.r.
předseda senátu